

Osma glava UZHASYT NA GIMNAZIJATA

- Ej, daskalicata ja njama! – izreva Rumen, kojto vsjako mezhduchasio “debnesh” v drugija koridor.

- Shte dojde – uspokoi go Emo.

- Za kakvo mi e da idva.

- Ami da se uchish.

- Bre! Tazi ako se domykne sega, uzhas!

- Kakvo da pravish! Tova e.

- Po djavolite vsichki daskali kato neja!

- Znachi vsichkite.

- E, ne bash vsichkite, ama povecheto.

- Idva!!! – Kiro vryhletja v stajata i povleche sled sebe si tezi, koito stojaha na vratata.

- Koj idva? – provikna se Ivancho.

- Matematichkata.

- Lele! Uzhas!

- Stiga ste se vajkali! – kaza Emo. – Goljamo chudo, kato e matematichkata! Da ne e gorski, ja!

- Abe, ostavi se! To po-dobre da e gorski – vyzdyhna dylboko Slavcho i v tova vreme v stajata vleze matematichkata.

- Kakyv e tozi shum, uchenici? Kak mozhe takova neshto! Malko da zakysneesh, shte vdignat uchilishteto na glavite si! Vie ste edinstvenijat klas, kojto vdiga takyv shum!

- Ne ste gi chuli drugite, zatova – kaza Emo.

- Ne sym gi chula, imenno zashtoto ne vdigat takyv shum kato vas. A pyk ste edinajseti klas. Posledna godina. Mozhe li takova neshto! – prodylzhi pouchitelното si slovo

matematichkata. – V takyv shum ne mozhe da se raboti...
Sjadajte. Koj otsystva?

- Njama otsystvashti.

- Ja proverete po-dobre! Mozhe njakoj da e izcheznal.

- Njama.

- Dobre, samo da ne se okazhe, che njama njakogo. Shte pisha otsystvie i na dezhurnite.

- Po pravilnik ne mozhe! – provikna se Kiro.

- Ne mozhe, ama i vie go spazvate tolkova tozi pravilnik.

- Tova ne znachi, che i vie njama da go spazvate – izvika

Emo.

- Stiga tolkova! Njamame vreme poveche. Trjabva da izpitvam.

- A-u! –chuha se njakolko glasa.

- Lele!

- Bog da mi e na pomosht!

- Stiga, be!

- Gledaj si rabotata!

- Samo da ne me izpita, pyk vsichko drugo – hubavo!

- Da izleze dvajset i chetvyrti nomer!

- A-a!

- Kiro...

- Po-djavalite! – izrugava pod nosa si Kiro i dobavi: – O, drugarko, ama zashto mene?

- Hajde, izlizaj! Tebe uluchih.

- E, che glupava rabota!

- Hajde, hajde! Njamame vreme.

- Kakvo da pravja?

- Kak kakvo da pravish! Izvedi zavisimostta mezhdu ygli, koito se dopylvat do nula, devetdeset i sto i osemdeset gradusa.

- Kakvi zavisimosti?

- Bozhe! Ti ne si si chel uroka!
- Kak da ne sym go chel! Zabravivh go.
- Ja si sjadaj. Dve shte ti pisha.
- Goljamo chudo!
- Ne e malko. V edinajseti klas si.
- Kakvo ot tova!
- Treti nomer da izleze.
- Ne moga da govorja, drugarko.
- Kak taka da ne mozhesh! Znaesh li, che se pishet edinica za otkaz ot mjasto?
- Dobre, shte izljaza, za da mi pishete dvojka.
- Ja si sjadaj! Deveti nomer.
- Drugarko, vchera ne mozhah da si naucha dobre.
- Kakvo e tova bezobrazie! Ja izvadete po edin dvoen list!
- Dneska pravihme veche kontrolno! – izvika Emo.
- Pak shte pravite!
- Njama da pravim!
- Kak njama da pravite! Ja pishete!
- Drugarko, za edin chas dve dvojki ne mogat da se pishat – zasmja se Kiro.
- Dobre, ti njama da pishesh.
- Kakvi sa tezi svoevolija!
- A vie ne pravite li svoevolija?! – matematichkata beshe pochervenjala i jadosana, dori vbesena. – Pishete uroka! I po-byrzo, zashtoto imam da predavam. Ima dvadeset i pet minuti do kraja.
- Njama da mozhem!
- Dobre, hajde pishete. Do kraja na chasa vi davam vreme.
- Bre, kolko blagorodna! – kaza Emo tiho na Slavcho.
- Samoto blagorodstvo! Ami ja po-dobre kazhi neshto.

- Pochti nishto ne si spomnjam. Imashe njakakvi krygove i ne znam kakvo si oshte.

- A, trigonometricichni okryzhnosti!

- A, taka!

- Ej, Doro, ja kazhi neshto – butna ja Slavcho.

- Chakaj malko, da svyrsha i shte vi prodiktuvam – proshepna Dora i prodylzhi da pishe. – Slushajte – kaza tja sled malko. – Nachertajte okryzhnostta i yglite alfa i minus alfa.

- Gotovo.

- Deto se presichat ramenata s okryzhnostta, napishete “em” i “em” edno glavni.

- Gotovo.

- Centyra “O”.

- Gotovo.

- Pishete sega: sinus alfa ravno na em edno em s cherta otgore. Kosinus alfa ravno na O-em edno s cherta otgore. Sled tova: sinus skobi minus alfa ravno na em edno em s cherta otgore. Sledovatelno kosinus alfa e ravno na kosinus minus alfa. Sinus alfa e ravno na minus sinus minus alfa. Sega za tangensa...

- Dora, ne prikazvaj!

- Po djavolite!

- Hajde, slushajte! Tangens alfa e raven na sinus alfa vyrhu kosinusa, ravno na minus sinus minus alfa vyrhu kosinus minus alfa, ravno na minus tangens alfa.

- Dobre, za kotangensa shte si go napishem.

- Gotovi li ste?

- Da.

- Sega do devetdeset gradusa.

- Dora, ne prikazvaj! Zashto ne pishesh?

- Pisha.

- Ne se obryshtaj nazad i ne prikazvaj!

- Eh, che mrysnica! – kaza Slavcho.

- Nishto, shte si go napisem sami – uspokoi go Emo.
- Emile, ne prikazvaj.
- Ne prikazvam.
- Samo govorish. Ako hvana njakoj da govori oshte vednyzh, shte go izhvyrlja i shte mu pisha edinica.
- Gluposti! – kaza si Emo i prodylzhi da pishe, kakvoto mu dojde na uma, razbira se.

Slavcho, syshto izmisljash t uroka v momenta, se zadylbochi i pisheshe vsevyzmozchni varianti.

- Kiro, ne podskazvaj!
- Kak shte podskazvam, drugarko, az ne si znam uroka.
- Ne si znaesh uroka, ama si otvoril uchebnika.
- Kakyv uchebnik, drugarko?
- Abe, to s vas chovek na glava ne mozhe da izleze! Ja se mahaj ot stajata, che prechish na drugite.
- Kak shte im precha.
- Izlez!
- Shte izljaza. “Kurazh, druzhina, vjarna, sgovorna...”
- Izlizaj!
- E-e! Ne vizhdate li, che izlizam! – vratata se hlopna i v stajata zacari tishina. Tjagostna i grobna.

Emo i Slavcho napisaha novite varianti na uroka i se prigotviha da izlizat.

- Marija, ja daj tozi list!
- Kakyv list, drugarko?
- Ej onzi, deto e v dzhoba ti. Daj, daj! Ne se pravi...
- Eto, drugarko, nikakyv list njamam.
- Ja da vidja!
- Eto!
- Hm! Golemi shmekeri ste vie!
- Kakvi shmekeri, drugarko, nikakyv list njamashe!
- Interesno! A-a! Rajcho! Kakvo e tova?

- Kniga, drugarko.
 - Kakva e тази kniga? Ja ja daj!
 - Ama tja njama da vi e interesna.
 - Ja gledaj! Chete romani v chas, kogato drugite pravjat kontrolno. Interesno.
 - Ami kakvo da pravja, drugarko?
 - Bozhe, gospodi!
- V tova vreme bi zvynecyt i matematichkata izvika:
- Vsichki predavaj!
 - Edin moment.
 - Njama vreme, predavaj!